

stilling, men slutter mig til de øvrige Medlemmer i Udvalget. Dertil kommer, at jeg maa indrømme, at har Landstinget end maattet give efter paa mangfoldige Hovedpunkter, er der dog paa andre Punkter Udfigt til at opnaa ikke uvæsentlige Ændringer fra det andet Tings Side, der gaa i den Retning, som Landstinget ved tidligere Beslutninger har vedtaget. Jeg skal altsaa stemme for alle de i Betænkningen opførte Ændringer og skal tillade mig at anbefale det høje Ting at gøre det samme.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for at gøre en Tilføjelse til, hvad han før sagde.

Ordføreren (Høst): Jeg har tilladt mig at begære Ordet, fordi jeg glemte at omtale Ændringsforslag Nr. 4 uden for Betænkningen. Det er et Ændringsforslag til § 17, hvor det sidste Stykke jo lyder saaledes: „Fra 15de Februar til 15de August skal Indførelse, Forsendelse, Falbydelse, Køb og Salg være forbudt af Tjurer, Særper og Kyper; disse sidste kunne dog til enhver Tid indføres, forsendes, falbydes, købes og sælges, naar det bevises, at de ere indførte fra Island.“ Det er blevet oplyst for os, at hvis dette Forslag skulde blive vedtaget, vil det blive til stor Skade for vore Vildt-handlere, idet disse nu saa baade en Del Særper og Kyper og maaste ogsaa Tjurer fra andre Steder, nemlig fra Finland og fra Rusland. Derfor have vi tilladt os at stille dette Ændringsforslag under Nr. 4 uden for Betænkningen, som altsaa gaar ud paa, at Indførelsen og Forsendelsen af disse Fugle kan finde Sted til enhver Tid, naar det bevises, at de ere indførte enten fra Island eller fra Udlandet. Der er jo nemlig i og for sig ingen Grund til, at vi her i Landet skulle tage Hensyn til Fredningsbestemmelser i Udlandet, lige saa lidt som de vist gøre det i Udlandet lige over for os; hvis der er Fredningsbestemmelser i et fremmed Land, maa det virkelig selv passe paa, at de blive overholdte. — Jeg skal kun med Hensyn til Ændringsforslaget bemærke, at naar Hjerper der ere stavede „Særper“, har jeg ikke skrevet det saaledes, men det er maaste den nyere Skrivemaade. Jeg har altid troet, at: „Hjerper“ bleve stavede med „Hje“. Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at hvis det skulde være en Skrivelse, er det ikke min Fejl.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg kan ganske slutte mig til de af det ærede Udvalg stillede Ændringer, og jeg

skal kun udtale mig nærmere med Hensyn til et enkelt og da for at slutte mig til, hvad der allerede er udtalt af den ærede Ordfører. Det er Ændringsforslaget under Nr. 14, der gaar ud paa at give den jagtberettigede „Ret til selv eller ved sine Folk at anholde den, som paa vedkommende Sagtgrund gør sig skyldig i ulovlig Jagt“. Der har her under Forhandlingerne med Udvalget været nogen Tvivl, om det var nødvendigt at henbise til Forordningen af 20de Maj 1840 § 34, der har den Udtalelse over for en lignende Bestemmelse, der fandtes i § 33, at den, der sætter sig til Modværge imod en lovlig Magtanvendelse, tager Skade for Hjemgæld. Denne Regel, at den, der sætter sig til Modværge imod en lovlig Magtanvendelse, tager Skade for Hjemgæld, giver sig af sig selv, og naar Forordningen af 1840 har sølt sig opfordret til udtrykkelig at udtale dette, er det kun, fordi man i Grunden jevnlig har gjort det i de tidligere Forordninger. Det er Anvendelsen af et almindeligt Princip, som er kommet til Orde i Forordningen af 1840, og jeg har ikke nogen Tvivl om, at hvis en Kyrhshytte eller en anden, der gaar ud paa ulovlig Jagt, bruger Magt mod den, der vil anholde ham i Henhold til denne Bestemmelse her, maa han tage Skade for Hjemgæld, idet det jo dog er en Selvfølge, at den jagtberettigede ikke kan udøve Magt i større Omfang, end Njemedet gør det nødvendigt og forsvareligt. Hvis man ikke lagde denne Opfattelse til Grund for Forstaaelsen af Bestemmelsen i Ændringsforslaget under Nr. 14, saa var egentlig ingen Forstaaelse af den mulig. Udtrykkene henpege udtrykkelig paa, at vedkommende jagtberettigede skal være berettiget til at anvende Magt. Det hedder ikke alene „anholde“, men det hedder navnlig ogsaa, at han kan fordre udleveret Gevær og — det er særlig tilføjet — „fratage ham“ det, hvilket jo netop er en Magthandling. Endvidere staar der, at den jagtberettigede kan føre den paagældende til Politiet, hvilket ogsaa er en Magthandling, naar det skal være en fornustig Bestemmelse. Som sagt, jeg har ikke nogen Tvivl her og kan navnlig slutte mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt i saa Henseende.

Ved første Behandling af dette Lovforslag her i Tinget tillod jeg mig at udtale et Haab om, at man ved Forhandling med det andet Ting kunde komme til en Overenskomst om dette Forslag, og jeg tillod mig ogsaa i saa Henseende at fremhæve, at det maaste var nødvendigt, at det høje Ting her ikke alt for stærkt holdt fast paa den Opfattelse af Sagten, som tidligere laa til